

soud schvaluje v té příčině důvody odvolacího soudu, ježto se srovnávají se zjištěným stavem věci a vyhovují zákonu. V souzeném případě jde o kondikci podle § 1432 obč. zák., která jest vyloučena, splnily-li smlouvu obě smluvní strany. To se podle zjištění nižších soudů skutečně stalo a při rozhodování o oprávněnosti žalobního nároku nezáleží na tom, že žalovaná strana splnila smlouvu až po podání a doručení žaloby, stačí, že tak učinila dříve, než byl vynesena rozsudek soudu první stolice. Plyne to z ustanovení § 406 c. ř. s., které jest výrazem všeobecné procesní zásady, že předpoklady pro právní ochranu nároku jest posuzovati podle doby vynesení rozsudku prvního soudu, což platí také pro případ, kde právní nárok v čase žaloby tu sice byl, ale v čase rozsudku již ho není, protože v mezechasí pominul (srovnej zejména rozhodnutí čí. 5932, 6631 a 8468 sb. n. s.). Jestliže žalobní nárok v době podání a doručení žaloby tu ještě byl, mohlo by to míti význam jen v otázce útrat sporu v první stolici, která však do dovolacího řízení již nejde, protože otázka útrat netvoří v dovolání samostatný — to jest na rozhodnutí hlavní věci nezávislý předmět přezkumu (§ 528 c. ř. s.) a také se jako takový v žalobcově dovolání ani neuplatňuje (viz rozhodnutí čí. 5932 sb. n. s.).

Čís. 10202.

Opatrovník pozůstalosti podle § 128 nesp. říz. není oprávněn odporovati ani dědické přihlášce ani poslednímu pořízení.

(Rozh. ze dne 3. října 1930, R I 614/30.)

Do usnesení pozůstalostního soudu, jímž byla na soud přijata dědická přihláška Julie H-ové, podal rekurs opatrovník pozůstalosti. Rekursní soud odmítl rekurs jako nepřipustný. Důvody: Stěžovatel ustanoven byl usnesením ze dne 24. března 1930 opatrovníkem pozůstalosti ve smyslu ustanovení § 128 nesp. říz. Jeho činnost jest vymezena v § 129 nesp. říz. a směřuje hlavně k vypátrání neznámých dědiců. Nepřísluší mu však podle téhož ustanovení právo popíratí dědickou přihlášku jiným podanou, ani poslední pořízení. Není tudíž opatrovník ke stížnosti proti usnesení, jímž k soudu přijata byla přihláška testamentární dědičky, oprávněn a musila proto jeho stížnost býti odmítnuta.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Rekursní soud správně z doslovu § 129 nesp. říz. dovodil, že stěžovateli jako opatrovníku neznámých dědiců nepřísluší oprávnění odporovati ani přihlášce dědické ani poslednímu pořízení a že jeho činnost jest omezena jen na úkony v § 129 nesp. říz. výslovně označené. Nemá tudíž stěžovatel ani oprávnění k výtce, že přijetí dědické přihlášky Julie H-ové z posledního pořízení pozůstalostním soudem jest předčasné.